on waene rikkusses; monni on rikkas waesusses." (Opp. Sann. 13, 7.) „Ärge murretsege ühtegi; waid laske keikis ommad pallumissed palwe ja öhkamisse läbbi tännoga Jummalale teäda sada." (Wilipp. 4, 6.)

Ühhel päwal, kui Tawet omma pissokesse sõbra jures olli, astus kirikoõppetaja tuppa, — räkis temmaga lahkeste, küssis temmalt monda, et Tawet ennese sees tundis armastust ta wasto, kui armsa wanna sõbra wasto. Õppetaja palleſt paistis röõm, et wannamehheke Kaarli käest ni paljo õppinud, ja andis temmale nou kirikusse tulla, kus ta pattuste sõbrast wois monda kuulda. Tawet ütles, et se temmal woimalik ei olle, sest ta tenistus lõppeks siis ärra — sedda ta räkis wabbandamiseks, et ta ei tahtnud hea melega kirikusse minna. Õppetaja ütles: „Agga pärrast lounat peäsed sa kül tulema." Tawetile olli se wägga wasto meelt, agga kui õppetaja temmale weel ni armsad melitamisse sannad räkis ja ka Kaarli sedda sure önne ütles ollewad, kirikusse minna, siis wõttis ta ommas süddames ommeti sedda kindlat nou, kohhe tullewal pühhal kirikusse minna. Ja sest aiast käis ta iggal pühhapäwal kirikus.

Kaarli olli weel kaua haige ja piddi paljo wallo kannatama, agga Jummal olli temmale ka allandlikko mele annud, et ta keik römoga wasto wõttis. Õppetaja rägib temmale, et ta tahhaks tedda koolmeistriks õppetada lasta, et ta ni wägga ramatuid armastas, agga Kaarli ei ussu, et ta ni kaua ellab.

Wanna Taweti ihho rammo hakkab lõppema, õppetaja tahhab tedda waeste maiasse panna; agga ei ta tahha omma ammetit weel mahha jätta, ja on enneſele monne hea koppika korjanud, sest et mitmed temmale ennam andsid, kui enne, et nemmad õppetaja käest ollid kuulnud, misſuggune aus mees wanna Tawet on. — Agga mis üllem kui aialik warra ja aus nimmi, — ta kaswis Issanda tundmisses.